

नकोसात्रिनि

अश्रूत भिजविलेला
 मी केस पापणीचा
 होळीत फेकलेला
 कण एक गोवरीचा ॥

 जगणे जिला म्हणावे
 त्या संपल्या घडीत
 अडकून आज बसलो
 मी सोबती क्षणांचा ॥

 धरतीस भार माझा
 मजला नकोच जगणे
 मी पान वाळलेले
 आधार वादळाचा ॥

 स्मरतात दुःखराशी
 मज पाहता कुणासी
 हसूनी जरी जगावे
 तरी मोह हुंदक्याचा ॥

 ज्या मृत्तिकेस जपलो
 तिजला दुरावूनी मी
 पाठीस धावलो का
 का व्यर्थ मृगजळाच्या ? ॥

 जगतो जिणे कशाला
 ज्याची तमा कुणा ना
 मी शोधितोच म्हणूनी
 आधार मृत्तिकेचा ॥

— शशिकांत पानट

(‘अमे रिका तरंग’ या कवितासं ग्रहात् न)